

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16237/2024
25.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Константин Ранков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 696/24 од 04.04.2024. године, у седници одржаној 25.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 696/24 од 04.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 696/24 од 04.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 816/2021 од 21.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужена да сваком од тужилаца исплати појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 696/24 од 04.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, правноснажну пресуду донету применом материјалног права на утврђено чињенично стање и разлоге на којима је заснована, као и садржину ревизије, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023).

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за накнаду штете због незаконитог и неправилног рада органа тужене, применом члана 172. Закона о облигационим односима. Наиме, тужиоци АА, ББ, ВВ и ГГ, у стечајном поступку који се води против предузећа у коме су они били запослени, пријавили су своја потраживања која потичу из радног односа, и у том стечајном поступку су исплаћени са 1,37% од утврђених износа потраживања. Како тужиоци нису доказали узрочно последичну везу између поступања органа тужене и штете за коју тужиоци тврде да су претрпели, а нису ни поднели приговор ради убрзања поступка, као ни тужбу за утврђење да им је повређено право на суђење у разумном року, на основу којих би евентуално тужена могла да одговара, то су нижестепени судови одбили тужбени захтев. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у истоветним ситуацијама не указује нужно на другачије правно стање јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужилаца, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 16.03.2021. године, а вредност предмета спора побијеног дела је 993.270,91 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља износ од 8.448,49 евра. Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужилаца недозвољена, применом одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. става 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић